அரிச்சந்திரன்

சத்தியம் தலைகாக்கும்

உ

சென்னை - வேப்பேரி

எஸ். பி. ஜி. ஹை ஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும்

'நல்லாசிரியன்' பத்திராதிபருமாகிய

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

எழுதியது

சென்னை

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

வெளியிட்டது

ரிஜிஸ்தர் செய்தது] 1912 [விலை $1\frac{1}{2}$ அணா

PRINTED AT
THE 'CAXTON PRESS'
MADRAS.

முன்னுரை

இது பழைய கதை, புதிய வுரை. ஆடவர் பெண்டிர் ஆகிய இருபாலாரும் அச்சம் இன்றி வாசித்து அகமகிழ அனுகூலமாகும்படி இக்கதையுள் அல்வழியான சொற்கள் சிறிதும் நேராவண்ணம் வரைந்துள்ளேன். பாடசாலை மாணவர்க்கும், தமிழ் நடை பயில்வார்க்கும் உபயோகமாக இது போன்ற சில சிறு புத்தகங்கள் வெளிவரும். இனியபாடல்கள் இடையில் விரவிவருவது படிப்போர்க்கு இன்பம் பயக்கும். இத் தகைய நூல் வரிசைகள் அங்கிலத்தில் பல வெளி வருவதும், அவற்றைக் கையாளுவோர் களிப்புறுவதும் அறிந்துள்ளோர் இதனையும் கைக்கொள்வர் என்பது ஒருதலை.

இது முதல்முறை, ஸ்ரீமாந் தோ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளை, B. A., F. M. U., F. R. H. S., அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் எழுதப்பட்டது.

கா. ந.

அரிச்சந்திரன்

சத்தியம் தலைகாக்கும்

நீர்நில வளங்கள் நிறைந்து, குடிவளந் தழைத்து, கோல்வள மோங்கி, எந்நாட்டினும் முன்னுட்டிக் கூறுஞ் சிறப்பினையுடையது கோசலநாடு. அந்நாட்டின்கண் அயோத்தியென்னும் அணிநகர் ஒன்றுண்டு. அந்நகரையே அரசிருக்கையாகக்கொண்டு அரிச்சந்திரன் என்னும் அரசன், தன் குடிகளுக்குத் தன்னுலும் தன் பரிசனத்தாலும் வேற்றரசராலும் கள்வராலும் விலங்குகள் முதலியவற்றுலும் நேரும் ஐவகைத் துன்பந்துடைத்து, இன்பங் கொடுத்து நீதிபுரிந்து வந்தான். 'அரசனெவ்வழி யவ்வழிகுடிகள்' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கேபோல், அக்குடிமக்களும் அடக்கம், பொறை, உண்மை, பக்தி, கடவுள் வழிபாடு ஆதிய நற்குண நற்செய்கைகளுக்கு உறைவிடமாக இருந்தனர். களவு, கொலை, பொய், பொருமை ஆதிய துர்க்குண இயல்புக ளனைத்தினையும் சொன்முகத்தாலன்றிச் செய்கை முகத்தால் தினைத்துணையும் அறியா தொழிந்தனர்.

தன் குடிமக்கள் இவ்வாருமாறு செங்கோல் நடத்திவரும் அரிச்சந்திரன், ஒருநாள் தன்னரசிருக்-

கை மண்டபத்தை யடைந்து, வீற்றிருந்த பின்னர், அவண் அடைந்திருந்த பலர்க்கும் விடை கொடுத்து, சிலருடன் சம்பாஷித்துக்கொண் டிருந்தனன். அக்காலத்தே, தலயாத்திரை புரியுந் தவத்தினையே மேற்கொண்டொழுகும் அருந்தவத்து அந்தணாளர் சிலர், அவ்விடம் அடைந்தனர்; அடைதலும் அரையன், ஆவினைக்கண்ட இளங் கன்றென, இருக்கை விட்டு எழுந்து, எதிர்சென்று வணங்கி, முகமன் கூறி, உயரிய ஆதனங்களில் இனிதிருத்திக் கூறுவான் :

'முக்குறும் பெறிந்த முனிவர்காள்! அடியேன் இயற்றிய அருந்தவப்பயனோ! அன்றி, இவ்வயோத்திமாநகரம் இயற்றிய தவமேயோ! யாதோ அறியேன், நீவிர் ஒருங்கே திரண்டு அடியேன் உய்யுமாறு ஈண்டு அடைந்தது' என மற்றுஞ் சொல்வான். 'ஐம்புலனடக்கிய அந்தணீர்! நீவிர் எவ்வெத் தேசங்களைக் கண்டனீர் ? எவ்வெத் தீர்த்தங்களில் ஆடினீர்? அவ்வவ் விடங்களில் யாது புதுமை கண்டீர் ? திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்' என்று வேண்ட, அந்தணர் கூறுவாராயினர் :

'வெற்றிவேல் வேந்தே! தன்னேரில்லாக் கன்னோசி என்பதோர் நாடுண்டு. அதனை எண்டிசையோருங் கொண்டாட வளந்தருவது கண்டகி என்பதோர் நதி. அந்தத் தெய்வத் தீர்த்தத்தில் யாங்கள் நீராடிய பின்னர், நின்னைக் காணும் விருப்பையே யெய்தினோம். அது என்னையெனின், அக்கன்னோசி நாட்டகத்தில் தலைமை பெற்று விளங்கும் கன்னமாபுரியை அரசு புரியும் சந்திரதயன், சந்திரகுலத்துத் தோன்றல்; சிவநேசம் மிக்குடையவன்; அவ்விறைவன் பரமசிவத்தை யுன்னி இயற்றிய அருந்தவமே

ஒருருக் கொண்டதென்ன ஒரு பெண்மணியைப் பெற்றான்; அம் மகவுக்குச் சந்திரமதி எனப் பெயரிட்டு அழைத்தான். அம் மாது சிரோமணி —

மண்மடந்தையர் தம்முளும் வாசவனு றையும்
விண்மடந்தையர் தம்முளும் நிகரிலா விறல்வேற்
கண்மடந்தையர் தங்குழ லருந்ததி கற்பிற்
கெண்மடங்குகற் புடையளிந் திரையினு மெழிலாள்

என்று, மற்றும் அவளது நற்குண நற்செய்கைகள் அனைத்தும் விளங்கக் கூறி, 'அக் கற்பரசியே நினக்கு மனைவியாக வாய்ப்பின், பொன்மலரொன்று நாற்றமும் எய்தியவாருகும்' என்றனர்.

சந்திரமதி என்னும் தையல், முனிவர் மொழி வழியே அரிச்சந்திரனது செவியினுள் நுழைந்து, மனத்துட் சென்று, அவன் மனமுழுவதையும் தன் வயமே யாக்கிக்கொள்ள, அரசன் ஒன்றுந் தோன்றாதவனுகி, அந்தணரை நோக்கிச் சொல்லுவான் :

'அந்தணீர்! கன்னமா புரிக்குக் காவலன் அருந்தவ முயன்று பெற்ற கன்னியைக் கண்டு, அடியேனை யுள்ளத்திற் கொண்டு, ஈண்டு அடைந்த கருணைக்கு இலக்காக, அம்மாதரசி அடியேற்கு மணமாலை சூட்டவும் அருள்புரிவீரேல், அது என் நல்வினைப் பயனேயாமெனக்கொண்டு மகிழ்வேன்' என்றான். அது கேட்ட அந்தணர் அரசன் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி— 'மன்னர் மன்ன! நீ விழைந்தவாறே, தெய்வத் திருவருளை முன்னிட்டு முடிப்போம்; கவலை யொழிக' எனத்தேற்றி, மலைகளையும் யாறுகளையுங்கடந்து, திருமாமகளுக்கு ஒரு தனிப் பூங்கோயிலென விளங்கும் கன்னமாபுரியில் மதிதயன் அவைக்களத்தை யடைந்தனர். அடைந்த அந்தணரை, மடையுடைந்த

வெள்ளம்போல், எதிர்சென்று வணங்கி, ஆதனத்தில் இருத்தி, 'ஐயன்மீர்! நீவிர் கண்டகி நதியில் நீராடிச் சென்று அதிவிரைவில் மற்றும் இரண்டாம் முறை போந்த காரணம் யாதோ?' என வினவினன்.

முனிவர் கூறுவர் — 'செங்கோல் வேந்தே! யாங்கள் இக் கன்னமாபுரியை நீங்கி அயோத்தி நகரை யடைந்தோம். ஆண்டு செங்கோல் நடாத்தும் அரிச்சந்திரனிடத்து, நின் நகர வளத்தினையும், நேர்மையையும், நின் அருந்தவப் புதல்வியின் நிறை குணங்களையும் வெளியிட்டோம். பின்னர் நின்பால் எய்த நேர்ந்த மகிழ்ச்சியால் ஈண்டுற்றோம்' என்று குறிப்பாற் கூறினர்.

மன்னன் அம் மங்கல மொழியைக் கேட்டுக் களிப்புடன் கூறுவான்: 'அந்தணீர்! அடியேன் சிவபெருமானை வேண்டித் தவம்புரிந்து, இப்புதல்வியைப் பெற்ற காலத்து அம் மகாதேவன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இரகசியம் ஒன்றுண்டு; அதனை அறிய வல்லவர் யாவரே யாயினும் யான் அரிதினீன்ற பூங்கொடியை மணப்பர். ஆதலின், அதனை யறிவோம், அம் மன்னனையும் அழைமின்' என்று உரைப்பக் கேட்டு, அந்தணர் அகன்றனர்.

பின்னர், மதிதயன் மற்றைய வேந்தர்க்கும், சுயம்வரம் குறித்து, திருமுகம் போக்கினன். கன்னோசி நாட்டுக் காவலன் அனுப்பிய திருமுகத்தைக் கண்ட வேந்தர் பலரும், பெரு மகிழ்வுடன் தத்தம் சதுரங்க சேனையும் புடைசூழப் புறப்பட்டுக் கன்னமாபுரியை யணுகி, அந் நகரத்திலுற்ற சோலைகள் முதலிய பல்வேறிடங்களிலுஞ் சூழ்ந்து நிறைந்தனர்.

இஃது இங்ஙனமாக, சந்திரதயன் கொலு மண்டபத்தை நீங்கிய தபோதனர் விரைந்து சென்று அயோத்தியில் அரிச்சந்திரன் சமுகத்தை யடைந்தனர். அடைதலும், அன்னார் அகக் குறிப்பை முகத்திற் கண்டு முகமலர்ச்சி கொண்ட அரிச்சந்திரன் வணங்கிக் கேட்க, முனிவரர் கூறுவர் :

'அயோத்தி யரசே! மதிதயன் தன் புதல்விக்குச் சுயம்வரம் நாட்ட உறுதி கொண்டான். ஆதலின், நீ விரைவிற் புறப்படுவையாக' எனலும், அரிச்சந்திரன், மகிழ்வுற்று ஆடையாபரண அலங்கிருதனாய், சகல விபவங்களுடனே நால்வகைப் படையும் புடைசூழ, நல்லோரை கொண்டு புறப்பட்டு, இரதத்தில் இவர்ந்து, பல மலைகளையும் யாறுகளையும் சோலைகளையுங் கடந்து, எரியிருந்து நடனமிடும் ஒரு பாலை வனத்தெல்லையைச் சார்ந்தான். அங்கு ரத்ன கசிதமாக விளங்கும் ஓர் ஆலயத்துள் எழுந்தருளிய காளியை வணங்கிய பின்னர், அவ்விடத்திருந்த கற்றேர், கற்குதிரை முதலாயினவெல்லாம் பொற்றேர், பொற்குதிரை முதலாயினவாகத் தோன்றக் கண்டு, அரசன் இதேது புதுமையென்று ஐயங்கொண்டு நிற்குமளவில், காளி அருளுருக் கொண்டு வெளிப்போந்து கூறுவாள் — 'வேந்தே, ஒரு காலத்து வருணன், பொன்னாலாகிய இவற்றை யெல்லாம் எவருங் கொண்டுபோகாவண்ணம் கல்லேயாக்கி, என் முன் வைத்து, "இவற்றை உள்ளபடியே பொன்னுருவாகக் கண்டவர்களே இப் பொருள்களுக்கு உரியர்" என்று சொல்லிச் சென்றனன். அதேபோல் நீ கண்டனையாதலின், இவற்றைக் கைப்பற்றிச் செல்க' என்று அருளப் பெற்று, காளியை வணங்கி, அப் பொற்றே-

ரில் இவர்ந்து சென்று கன்னமாபுரியை யடைந்தான். அக்காலத்து இரவியும் மேற்கடலை யணுகினான். பின்னர், எல்லோரும் திருமண மண்டபத்தை யடைய வாருமென்று அழைப்பதேபோல் சேவல்கள் கூவின. பொழுது விடிதலும், அரசர்கள் திருமணக் கோலங் கொண்டு சுயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தனர்.

இது நிற்க, பாங்கியர் சந்திரமதியைப் புண்ணிய தீர்த்தங்கொண்டு மங்கல ஸ்நானஞ் செய்வித்து அழகுக்கு அழகு செய்வதேபோல், ஆடை யணிகளால் அலங்கரித்து அழைத்து வர, அம் மங்கையர்க்கரசியும், ஓர் இளம் பூங்கொடி நடை பெயர்வதேபோல், சுயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தாள். ஆண்டு வீற்றிருந்த அரசிளங்குமரர் சந்திரமதியின் பேரழகைக் கண்டு, பெரு மகிழ்வு கொண்டு, இவள் யாருக்கு மாலை சூட்டுமோவென்று மயங்கி யிருந்தனர். அரிச்சந்திரனும் ஒருபுறத்து இனிதிருந்தான். அக் காலத்தே பாங்கி அரசிளங் குமரரைத் தனித்தனியே சுட்டிக் காட்டி, அவரவர் நாடு, பெயர், குலமுறை முதலியவற்றை விளங்க உரைத்துக்கொண்டே வந்து, அரிச்சந்திரனை யணுகிக் கூறுவாள் :

'பெண்மணீ ! ஈண்டு மன்மதனேபோல் வனப்புக்கொண்டு வீற்றிருக்கும் மன்னர் மன்னன் கோசல நாட்டுக் கோமான்; சூரியகுலத்துத் தோன்றல்; திரிசங்கு என்னும் வேந்தர் பெருமான் தவப்புதல்வன்; அரிச்சந்திரன் என்னும் பெயரான்' எனக் கேட்ட சந்திரமதி புதியதோர் உவகைபூத்துத் தன் பாங்கி தோளைத் தாழ்த்தி, அவ்வரிச்சந்திரன் உள்ளக்குறிப்பை யுள்ளவாறே அறியும்வண்ணம் ஊடுருவப் பார்த்தாள். அம் மன்னனும், சூரியனாகிய தன்னைக் கண்டு

மலர்ந்த அவள் முகபங்கயத்தை உற்று நோக்க, அவளது திருக்கழுத்தில் தாலியொன்று விளங்கக் கண்டான். கண்டு, உள்ளங் கொதிப்புக் கொண்டு, ஆசை முற்றும் விண்டு, இனி நமக்கு யாதுண்டு என்றெண்ணி, மதிதயனைப் பார்த்து, முகம் வேர்த்து — 'ஐய! உமது புதல்வியை இதுகாறும் கன்னியேயென்று எண்ணினேம். அவள் முன்னரே ஒருவற்கு மணமாலை சூட்டிக் கழுத்தில் மங்கல நாணும் விளங்க நிற்கின்றாள். இவள் இன்னமொருவற்கு உரியவளாவது எங்ஙனம்?' எனக் கடிந்துரைத்தான்.

அது கேட்ட மதிதயன், 'மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொல் இனிது' எனக்கொண்டு, தன் மகிழ்ச்சியைப் புறத்தே காட்டாது, மற்றுஞ் சூழவிருந்த அரசரை நோக்கி — 'வேந்தர்காள்! இம் மன்னவன் கூறிய மாற்றம் மெய்ம்மையயோ? பொய்ம்மையயோ? சொல்லுமின்' என, அம் மன்னர், 'இதென்ன புதுமை! அம் மங்கை தன் கழுத்தில் மங்கலநாண் விளங்க நிற்பது உண்மையாயின், அதனைக் கையிற் கொண்டு காட்டுவிக்க' என்றனர்.

அதுகேட்ட மதிதயன் அரசிளங் குமரரைப் பார்த்து — 'குலமன்னர்காள்! இக் கொற்றவேல் அரிச்சந்திரன் கூறியது உண்மையே. என்னையெனின் — யான் சிவபெருமானை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து இப் புதல்வியைப் பெற்ற காலத்தே அப் பெருமான் அருளிய இரகசியம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் யாதோவெனின், "இப் பெண்மணி கழுத்தில் வயங்குந் தாலி யாவன் கண்ணுக்குப் புலனாமோ அவனே இம் மங்கை தன் மணாளனாகும்" என்பதாம்.

பின்னர், இவள் கழுத்தில் விளங்கு மங்கலநாண் கண்ணாடி நீழலிலன்றி ஒருவர்க்குங் கட்புலனாவதில்லை, கைக்கும் படுவதில்லை' என்று சொல்லக் கேட்ட அரசர் அனைவரும் பகல் விளக்கென்னப் பொலி-வழிந்து இருந்தனர்.

பின்னர், சந்திரமதி மணமாலையை ஆகாயத்தில் எறிய, அது அரிச்சந்திரன் அடலுறுந் தோள்க-ளுக்கு அழகு செய்தது. அதுகண்டு மதிதயன் பெரு மகிழ்வுகொண்டு, நல்ல நாளில் தோற்கருவி, துளைக் கருவி, நரப்புக்கருவி முதலிய பல்வகைய வாத்தியங்-களும் ஆரவாரிக்க, சகல ஆடம்பரங்களுடனே அரிச்-சந்திரனுக்குஞ் சந்திரமதிக்குந் திருமணம் முடித்-தான். அதன்பின் பல்வேறு தேசத்து அரசர்களும் தத்தம் நாட்டிற்குத் திரும்பினர். அயோத்திமன்-னன் சந்திரமதியோடு தன் மாதுலன் அரண்மனையில் சில பகல் வசித்திருந்த பின்னர், தன் மனைவியோடும் அயோத்தி நகரை யடையச் சென்றான். செல்லு-கையில் வழியில் நேர்ந்த பற்பல சிறப்புக்களையும் அரசன் தனது மனைவிக்குக் காட்டிக்கொண்டே வந்து, தன் நாட்டின் எல்லையை யணுகினான். அங்கு, மங்கள வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, கவிஞர்கள் வாழ்த்த, பெருவிழாக் கொண்டு மணக் கோலத்தோடே தன் அரண்மனையை யடைந்தான். அங்கு அவ்விருவரும் மலரும் மணமும்போல் ஒருமனப்பட்டு இனிது வாழ்ந்திருந்து, தாமியற்றிய நன்மைப் பயனெல்லாம் திரண்டு ஒருருக்கொண்டதென்ன ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனர். அவனைத் தேவதாசன் என்றழைத்தனர். அம் மைந்தன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்க வளர்ந்து, தன் பெற்றோர்

மகிழ மழலையாடி, மடநடை பெயர்ந்து, ஆடல் புரிந்து வருவானானன்.

இஃதிங்ஙனமாக, பொன்னாட்டிற்கு இறைமை பூண்டு விளங்குந் தேவேந்திரன் ஒருநாள் பஞ்சதருக்கள் நிழல் செய்யக் கொலுவமர்ந்திருந்தான். அங்கு ஜனகர், ஜமதக்கினி, அத்திரி, அகத்தியர், கௌதமர், வசிட்டர், விசுவாமித்திரர் முதலிய அருந்தவ முனிவரர் வந்து கூடினர். அப்பெரியார் வரவைக்கண்ட தேவராஜன் அவர்கட்கு வந்தனை புரிந்து, தனித்தனி ஆதனத்தி லிருத்தி,—'மக்களின் மிக்க மாதவ முனிவர்காள்!' அடியேன் விண்ணப்பம் ஒன்று. அது யாதோவெனின்,

'பாய்மைக் கலோலக் கடல்சூழ்புவி பார்த்தி வர்க்குள்
தீமைக்கும் வேகச் சிலுகுக்கும் இடங்கோ டாது
வாய்மைக்கும் நன்னூல் வளனுக்கும் மனத்தி லுற்ற
தூய்மைக்கும் மிக்கார் தமையாய்ந்துளீர் சொன்மின்'
[என்றான்.

வேத வித்துக்களாகிய முனிவரர், இந்திரன் வாய்மொழி கேட்டு ஆராயு மளவில், தெய்வத் தன்மை விளங்கிய வசிட்டமுனிவரர், மகபதியை நோக்கி,

'பாருக் கொருவன் பரதார சகோத ரன்வெம்
போருக் கொருவன் புகழுக்கும் மறைப்பொ ருட்கும்
நேருக்கும் வீடா மனுநூல்நெ றிக்கும் பொறைக்கும்
ஆருக்கும் மிக்கான் அரிச்சந்திர னாகும்' என்றான்.

அதுகேட்ட கௌசிகர் மனங்கொதித்து, புருவம் நெற்றியிலேறச் சினந்து, வசிட்டமுனிவர் வார்த்தையை அறவும் மறுத்து,

2

'வெய்யன் பதகன் பரதார விருப்பன் வீணன்
பொய்யன் நிறையும் பொறையுஞ் சிறிதுமில் புல்லன்
கையன் கபடன் கயவன் றனைநல்ல னென்றிவ்
வையன் திருமுன் னுரைத்தாயி தென்னுக' என்றான்.

எனலும், வசிட்ட முனிவர் உளம் பதைத்து — 'பழியொரு சிறிதுமின்றி, மாசற்ற மணியேபோல் விளங்கும் அம் மன்னவனை, அடாநிந்தைகள் கூறி இழித்துரைத்த கோசிகமுனிவரே! அவனைப் பழுது சொன்ன உமது வாய் வெந்திலது; சொல்வதற்கு உன்னிய உமது மனமும் வெந்திலது; அங்ஙனம் வம்பு பேசுவதற்கு இடமாயிருந்த நீரும் வெந்தீர் இல்லை. தெய்வமும் உம்மிடத்துப் பொய்த்தது போலும்' என்று உரைத்தனர்.

கோசிகர் இவைகட்கு எதிர்மொழியாக, 'மெய் பேசிய எனக்கு அத்தீங்குகள் நேருவன வல்ல; பொய்ம்மொழி புகன்ற வுமக்கே அவைகள் நேரக் கடவன' என்று ஒருவர்க்கொருவர் சீற்றங்கொண்டு வாதாடுவது கண்ட இந்திரன், 'அவ் விருவரையுந் தணித்து, — 'முனிவர்காள்! நீவிர் இன்னணம் முனிவு கொள்வது முறையன்று. 'வேலியே பயிரை யழித்தால் பயிரெங்ஙனம் விளையும்? இப்போது, அவ்வரிச்சந்திர மகிபதியின் குணங்களை ஆராயின், உங்களிருவோர் கக்ஷிகளில் ஒன்று மெய்யுறும். அவ்வாறு அம் மன்னனைப் பரீக்ஷிப்பதில் நேரும் வெற்றி தோல்விகளுக்கு நீங்கள் செய்துகொள்ளும் ஆணையாது?' என, வசிட்ட முனிவர் வாசவனை நோக்கி, 'மகவானே! அரிச்சந்திரன் நன்னிலையி-னின்று சிறிதேனும் விலகுவானாயின், அக்கணமே யான் அரிதின் இயற்றிய தவமனைத்தையும் ஒருங்கே

இழப்பேன் ; இம்மட்டோ, புலையர்தஞ் சேரியில் புகுந்து, தலையோட்டிற் பலிவாங்கி யுண்டு அலை-வேன்' என்றார்.

இக்கொடிய சூளுரைகள் உரைப்பக் கேட்ட நாரதமுனிவர், 'அரிச்சந்திரன் நன்னிலையினின்று நீங்க வல்லவனாயின் வசிட்டர் இங்ஙனம் வாது கூறு-வரோ?' என்னுமளவில், விசுவாமித்திரர் திடுக்கென எழுந்து, 'வசிட்டரேபோல் யான் ஒன்றும் உரை-யேன், எனது கக்ஷி பின்னிடுவதாயின் என்னருந் தவத்திற் பாதி அரிச்சந்திரனுக்குத் தத்தஞ் செய்து விடுவேன்' என்றார்.

பின்னர், இந்திரன், இச்செய்தி யொன்றும் வெளியாகாவண்ணம் அடக்க எண்ணி, நாரதர், வசிட்டர் இருவரையும் தன்னிடத்தில் இருத்திக் கொண்டான். விசுவாமித்திர முனிவர் தம் நிலையை நாட்டுமாறு விண்ணுலகி னின்றும் மண்ணுலகை யடைந்தார். அடைதலும், அம் முனிவரை மற்றைய முனிவர் பலரும் வந்து கண்டு, 'பொன்னுலகில் நடந்த புதுமைகள் என்ன?' என, விசுவாமித்திரர், 'ஓர் அரிய மகம் முடித்தல் வேண்டுமெனத் தீர்-மானித்தோம்' என்று வஞ்சமாகக் கூறினர்.

பின்பு, விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன் சமுகத்-தை யடைந்து, 'அயோத்தியரசே! யாம் உலகில் எவரும் இயற்றுதற்கரிய வேள்வி யொன்று முடிக்க எண்ணினோம். அது மன்னவர்க்கு வளந்தரவல்-லது ; ஆதலின், அதற்கு நேரும் பொருளைப் பெற உன்னிடம் வந்தோம்' என, அரசன் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, ஆநந்த பரவசனாய்க் கேட்டதைக் கேட்ட

வாறே கொடுக்க விரைந்தான். அதுகண்டகௌசிக முனிவர் அரசனைத் தடுத்து, 'நீ கொடுத்தற் கிசைந்த பொருளை யாம் வேண்டும்போது பெறுவோம்' எனச் சொல்லித் தம் சூழலை யடைந்தனர்.

பின்பு முனிவர், காட்டகத்திலுள்ள மிருகங்க-ளும் பறவைகளும் ஒருங்கெய்தி, அயோத்தி நகரை யடைந்து, அவ்விடத்துள்ள பயிர் பச்சைகள் அனைத்-தையும் அழித்து நாசப்படுத்திவர அவற்றைஏவினர். அவைகள் அயோத்தியை யடைந்து, அக் குடிகள் தம் மக்களேபோல் ஓம்பிவந்த பயிர்களை யழிக்கத் தலைப்பட்டன.

அதுகண்ட குடிகள் வயிறலைத்தோடி, அரசனை யண்மி, 'எம் ஆண்டவனே! இதுகாறும் யாங்கள் இத்தகைய இன்னல் அடைந்தோமில்லை; இப்-பொழுது பற்பல விலங்குகளும் பக்ஷிகளும் வந்து எமது பயிர்களை யழிக்கின்றன' என்று குறை கூறி முறையிடக் கேட்ட அரசன், மனந் திடுக்கிட்டுக் குடிகளை யொருவாறு தேற்றி யனுப்பிய பின்னர், படைகளும் வேடுவருஞ் சூழ்ந்துவர காட்டகத்தை யடைந்து, எதிரில் நேர்ந்த விலங்குகளையும் பறவை-களையும் வேட்டையாடிக்கொன்று அக்காட்டின் ஒரு புறத்து இருந்தனன்.

தம் முயற்சி வீணானது கண்ட கோசிகமுனிவர் காட்டுப்பன்றியொன்றை ஏவ, அப் பன்றி விரைந்து சென்று பயிரை நாசஞ் செய்யக் கண்ட வேடுவர், அதனை யொழிக்கத் தம்மாலியன்றமட்டும் முயன்-றும் பயன்படாமை கண்டு, அரசன் சமுகத்தில் விண்ணப்பித்து முறையிட, அரசனும் அப் பன்றி-

யைப் பின்பற்றிச் சென்று, மிக முயன்று அதனை எய்து கொன்முன்.

அது கண்ட முனிவர் இரண்டு பெண்களை யழைத்து—' பெண்மணிகாள்! நீங்கள் அரிச்சந்திரன் சமுகத்திற் சென்று பாடியும், அபிநயங் காட்டியும், நடநம் புரிந்தும், அவன் மகிழுமாறு செய்து அவனது சந்திரவட்டக் குடையைப் பரிசாகப் பெற்று வருதல் வேண்டும்; அல்லது, அவனை மணம் புரிந்து வருதல் வேண்டும்' என்று கற்பித் தனுப்பினர். அம் மாதரும், ' அங்ஙனமே யாகுக ' என்று விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

இது இங்ஙனமாக, நெடுநேரம் வேட்டையாடிக் களைப்புற்ற அரசன், விசுவாமித்திர முனிவர் பன்னசாலை யமைந்துள்ள சோலையை யணுகி, ஒருபால் தங்கி இருந்தனன். அப்போது, கோசிகமுனிவர் ஆணையின்படியே அம் மாதர் அரிச்சந்திரன் சமுகத்தை யடைந்து, கல்லும் உருகப் பாடி நடித்துச் செவிக்குங் கண்ணுக்கும் இன்ப மூட்டினர். அதனுல் மகிழ்வெய்திய அரசன் அப் பெண்களை நோக்கி, ' பெண்மணிகாள்! நீவிர் விரும்பியது யாது? ' என, பெண்கள், ' மன்னர் மன்ன! இவ்வுலகில் யாங்கள் விரும்பத்தக்கது தமது சந்திரவட்டக் குடை ஒன்றே' என்றனர். அரசன் மறுத்து, ' அது தொன்றுதொட்டு முறை முறையே என்பால் வந்ததாதலின், அதனை யொழித்து, தரத்தகுவது ஒன்றைக் கேட்பின் தரலாம்' என்றுன்.

அதன்மேல் அம்மாதர், ' கொற்றவேல் வேந்தே! யாங்கள் முதலிற் கேட்டதைக் கொடாதொழியினும் எம்மை மணமாவது புரிந்தருளவேண்டும்'

எனக் கேட்ப, அருகிலிருந்த சத்தியகீர்த்தி யென்னும் அமைச்சன் சினந்து அதட்டி அவர்களை அகற்றிவிட்டான். மாதர்கள் அதனுன் மனங் கொதித்து, அழுகுரலோடு முனிவரை யடைந்து, விளைந்தன யாவும் விளம்பினர். முனிவர் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கச் சீற்றங்கொண்டு அரிச்சந்திரனை யணுகினர். அரிச்சந்திரன் அது கண்டு நடுங்கித் தலைவணங்கி வாய் புதைத்து, 'முனிவர் நாயக! தேவரீருக்கு அடியனேன் ஒரு பொருளோ; தேவரீரது கோபத்திற்குப் பாத்திரனே' என்றிரந்து நிற்குமளவில், முனிவர் கோபக் குறியோடே, 'அரிச்சந்திர! நீ மிக்க வஞ்சகன்; பிறர் தம் வயப்படப் பேசி மயக்க வல்லவரில் நின்னைப்போலுஞ் சமர்த்தனை இதுகாறுங் கண்டிலேம். யான் அரிதின் ஈன்ற அரிவையர் பாடிய இன்னிசையை வெறுத்தனை, அன்றி அவர்கள் மனம் நோக ஒறுத்தனை; இதுவும் செங்கோல் முறையோ?' எனக் கடிந்து பேசுமளவில், அரசன் நடுநடுங்கி, 'முனிவர் பெரும! அப்பெண்மணிகள் தம்மக்கள் என்றறியேன்' எனப் புகல, 'அறிந்த பின்னுயினும் அவர்களை மணமுடித்துக் கொள்ளத் தடை என்னே?' என்றுர் கோசிகர்.

அரிச்சந்திரன், அதைக்கேட்டு உடல் நடுங்கி, 'முனிவர் நாயக!

கண்ணை வேண்டினும் ஈகுவன் காக்கின்ற
மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வுட னீகுவன்
பண்ணை வேண்டிய செஞ்சொற் பறைக்குலப்
பெண்ணை வேண்டிலன் யான்' என்று பேசினுன்.

பேசக்கேட்ட கோசிகர், 'அரிச்சந்திர! நின் தந்தையின் புலைத்தன்மையை நீக்கிய எமது திறத்-

தை நீயறிந்தும் எம் ஆணையை மறுத்தனை. இருக்கட்டும், நீ யிப்பொழுது "மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வுடன் ஈகுவன்" என்று கூறியவாறே நினது நாட்டை எமக்குத் தத்தஞ் செய்யலாமே' எனலும், அரசன் மனமகிழ்ந்து தன் நாட்டை அம்முனிவருக்கே தாரைவார்த்துத் தத்தஞ் செய்ததும் அன்றி, காட்டகத்தில் இருந்த முனிவரை நாட்டகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, தனக்குற்ற பொருள்கள் அனைத்தையும் முனிவருக்கே உரிமையாக்கினான்.

அதுகண்ட குடிமக்கள் ஆறாத்துயரங்கொண்டு, அரிச்சந்திரன் அடிகளில் தம் முடிபட வணங்கிப் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்தினர். அரசன் அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு இதஞ்சொல்லி யனுப்பினான்.

பின்னர், விசுவாமித்திர முனிவர், அரிச்சந்திரன் எவ்வாற்றானும் மனஞ் சோர்வுறாமைகண்டு, ஒரு சூழ்ச்சி எண்ணி, 'மன்ன! நீ எமக்கு நின் நாட்டை யளித்தனை மெய்யே; ஆயினும், முன்பு வேள்வியின் பொருட்டு நீ எமக்குத் தந்த பொருளை யுன்னிடமே வைத்தகன்றோம் அன்றோ? அதனை இப்போது தருக' எனக் கேட்டலும், 'அது பொருட்சாலையிலேயே இருக்கின்றது' என்றான் அரசன். முனிவர், 'நாட்டை எமக்களித்த பொழுதே அதில் பொருட்சாலையும் அடங்கி விட்டதன்றோ, அப்போது நீ இதைக் குறித்தாயில்லையே' என, அரிச்சந்திரன், 'அப்படியாயின் அப்பொருள் முற்றும் நாற்பது நாள் தவணைக்குள் சேர்த்துவிடுகின்றேன்' எனக் கூறி, அம் முனிவர் அருளிய காவி யுடையைத் தானும் மனைவியுந் தனயனும் தரித்துக்கொண்டு, நகரை யகன்று, அணித்தான ஒரு சோலையின்கண்

தங்கியிருந்தனர். அரசனை விட்டு அகன்றறியாத சத்தியகீர்த்தியும் அவனைத் தொடர்ந்து செல்ல, அரிச்சந்திரன் அவற்குப் பற்பல நியாயங்கூறித் தடுத்துங் கேளானாகி, உடன்வரத் துணிந்தமைகண்டு, அரசனும் அவனைத் தன்னுடன் அழைத்தேகவுடன்-பட்டனன்.

இது இவ்வாறாக, விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திர-னது மனநிலையைச் சோதிக்க எண்ணி, அவன் தங்கியிருந்த பொழிலின் ஒருபுறத்து மறைந்திருந்தனர். அப்போது அமைச்சருங் குடிகளும் அரிச்சந்திரனி-டம் வந்து, விசுவாமித்திரனை வெறுத்துரைத்து, 'அம்முனிவனை யாமே போர்முகத்துப் பொருது வெல்-வோம்; நீர் நகருக்கு எழுந்தருளும்' என்று வேண்-டுதலும், அரசன் அதற்கு உடன்படாது, அவர்களு-க்கு அநந்த நீதிகள் கூறி அனுப்பிவிட்டான்.

இவற்றையெல்லாங் கேட்டுநின்ற முனிவர் அர-சன் எதிரில் வந்து, 'அரிச்சந்திர! நீயும் உன் அமைச்-சர் முதலாயினோரும் எம்மை இப்போது இகழ்ந்தீர்-கள்; ஆதலின், நீ தந்த நாட்டை நீயே யடைதி; இனி அது எமக்கு வேண்டா' என, அரசன், 'என் உயிர் துறப்பினுந் துறப்பேனே யல்லது, கொடுத்த-தைத் திரும்பப் பெறேன்' எனத் தடுத்துரைத்து, முனிவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். செல்லுங்-கால் முனிவர் அரிச்சந்திரனை விளித்து, 'என் பொருளுக்கு வழியாது?' என, அரிச்சந்திரன் முன் போலவே நாற்பது தினங்களில் தருவேனென்று உறுதிமொழி யுரைத்தான்.

முனிவர் நக்ஷத்திரேசன் என்னும் சிஷன் ஒரு-வனை யழைத்து, 'நீ சென்று நமக்குச் சேரவேண்டிய

பொன்னை இவ் வரிச்சந்திரனிடம் பெற்று வருக; செல்லும் வழியில் எவ்விதத்திலேனும் அரிச்சந்திரன் புல்லொழுக்க முடையவனென்று புலப்படுத்தவேண்டும். அவன், ''நானிப் பொருள் முனிவர்க்குத்தர வேண்டுவதில்லை'' எனினுஞ் சாலும். அம்மொழி அவனிடம் உண்டாயின் மற்றொன்றும் பேசாது உடனே வந்துவிடுக. ''கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது,'' என்ப வாகலின் அரிச்சந்திரன் பொய் யுரை புகல்வானென்பதிற் சற்றும் ஐயமில்லை. ஒருகால் மனவுறுதிகொண் டிருப்பானேல், நீ செல்லும் வழியில் ஆகாராதிகளுக்கு அவனைப் பலவிதத்திலும் துன்புறுத்த வேண்டும்' என மற்றும் பல துர்ப்போதனைகள் செய்தனுப்பினர்.

பின்னர், அரிச்சந்திரனும் அவன் மனைவியும் மைந்தனும் மந்திரியும் நக்ஷத்திரேசனும் காசியம் பதியை நோக்கிச் செல்வாராயினர். செல்லுகையில் பாலைவனமொன்று குறுக்கிட்டது. அதில் நடந்து செல்லச் சந்திரமதியும் தேவதாசனும் மிக வருந்துவது கண்டு, பெருங் கவலைகொண்டு, அரசன் வாடி நிற்க, மந்திரியும் மனஞ்சகியானுகிச் சிறுவனை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அரசன்,

'பைந்தொடி படம்பரிசு கண்டுயிர் பதைத்தே
வந்தெனது தோளின் இவர்வாய்' என வுரைத்தான்.

அதுகேட்ட சந்திரமதி உள்ளம் நடுங்கி,

'பூமகளு மண்மகளும் ஏறுதல் பொறாமல்
மாமுனிவ னுக்குற அளித்தநின் மணித்தோள்
நாமநெடு வேலிறைவ நாயினிகழ் பெண்பால்
ஆமெளிய ளேறின்நர காழ்ந்தழிவன்' என்றாள்.

எனக்கேட்ட மன்னன் கண்களில் நீர்வார, 'அன்-

னம்போலும் மென்னடைப் பாவாய்! இந் நன்மதி நினக்கு இன்றே யன்று, என்றும் உள்ளது' என்று சொல்லி நடந்தான். இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்-தற்கு அஞ்சியவன்போல் இரவியும் மேற்கடலிற் குளிக்க, பேரிருள் கவிந்து கொண்டது. அப்போது மேகங்கள் திரண்டுவந்து யுகாந்தகால மழையே போல் பொழிந்தன. இவை யனைத்திற்கும் அரசன் முதலியோர் அஞ்சிப் பொறுமையோடுஞ் சகித்துக்-கொண்டு ஒருவாறு வழிகண்டு சென்றனர். அவர்-கள் படும்பாடு ஒருவாருக, நக்ஷத்திரேசன் தான் படுவதாகக் காட்டும் அச்சத்தையும் வருத்தத்தையும் நீக்க முயலுவதே அவர்களுக்குப் பெருங் கஷ்டமாக இருந்தது. மற்றும் பசித்தழலை யவிப்பதற்கு ஆண்-டுக் கிடைக்கும் கனிவர்க்கங்களைக்கொணர்ந்து நக்ஷத்-திரேசனுக்குக் கொடுக்குமளவில், அவன் மிகவும் சினந்து அவற்றை வேண்டா தொழிதலும், அரசன் முதலியோர் வணங்கி இன்சொல் பலகூறி அவனை உண்பிப்பாராயினர்.

அப்போது, நக்ஷத்திரேசன் வஞ்ச நெஞ்சம் உடையனாய், 'அரிச்சந்திர! நீங்கள் இவ்வாறு துன்-புறக் கண்டு என் மனம் கவல்கின்றது. அதனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். அது யாதெனின், நீ விசு-வாமித்திர முனிவருக்குக் கொடுத்த நாட்டைக் கொடுத்ததில்லை யென்று மறுத்துவிட்டால் முன்பே போற் சுகமடைந்து இருக்கலாமே. அது ஒன்றே நேரிய வழி' என, மன்னவன், 'ஐயரே! துன்பத்தை யஞ்சி யுண்மையை யிழக்கலாமோ! ஒருவாறு அடி-யேன் மனஞ் சோர்வுற்றுப் பிழைத்து நடக்க எண்-ணினும், தேவரீர் அதனைத் தடுத்து அடியேனுக்கு

நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்துவதை விட்டு, இங்ஙனம் அடாமொழி கூறுதல் நன்றோ? பசித்தவனுக்கு அன்ன மிடுதலன்றி மண்ணை யுண்ணுக வென்று கொடுத்தலும் அறமாமோ?' எனத் தடுத்துரைத்தான். பின்னர், ஐவரும் சோணமா நதியை யடைந்து, அன்றிரவு முழுவதும் ஆண்டு வதிந்து, மறுநாள் வைகறையில் புறப்பட்டு யமுனை நதிக்கரையைச் சேர்ந்தனர்.

அவ்விடத்து விசுவாமித்திர முனிவர் மிகவும் விரைந்துவரக்கண்ட அரசன், அம்முனிவரடியில் தன் முடிபட வணங்கி, 'முனிவர் பெரும! தேவரீர் இன்னணம் வருதற்கு நேர்ந்தது யாதோ? அறியேன்; மந்திரி முதலாயினர் தம்முரையை மறுத்துரைத்தனரோ?' எனப் பற்பல வினவினன்.

அதுகேட்ட, முனிவர், 'அரிச்சந்திர! நீ நின் மனைவி மைந்தருடன் இவ்வாறு அலைந்து வருந்துவது எமது மனத்துள் பெரு வருத்தத்தை விளைக்கின்றது. ஆதலின், நீ முன்பு எமக்குத் தந்த நாடுநகரங்களை முன்போலவே யடைந்து இன்புற்று வாழலாமே' என, அரிச்சந்திரன், 'யாங்கள் நரகிடைச் சென்று வருந்தினும் ஈந்ததைப் பெறுவதில்லை' என்று உரைத்தான்.

முனிவர் நக்ஷத்திரேசனை நோக்கி, 'அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய்யேனும் புகலும் வண்ணம் பல் வகையினுந் துன்புறுத்துக' எனக் கற்பித்துத் தம் சூழலையடைந்தார். நக்ஷத்திரேசனும் அரிச்சந்திரனிடம் வந்து சேர்ந்தான். பின்னர், அரசன் முதலாயினர் யமுனை நதியில் நீர் வற்றும் சமயம்நோக்கி அதனைக் கடந்தனர்.

அப்பால் ஐவரும் மனமகிழ்வு கொண்டு மாசற்ற மனத்தினர் வதியுங் காசியம்பதியை யடைந்தனர். அந்நகரில்,

எங்கணுஞ் சிவநகர் எங்குந் தீர்த்தங்கள்
எங்கணும் மறையொலி எங்கும் வேள்விகள்
எங்கணும் தருமமீ தெங்கும் மல்கலால்
எங்கணும் அதற்கிணை நாடொன் றில்லையே.

இத் தகைய மாண்புடைய வாரணாசி நகரத்துட் சென்று, ஒரு தருமச் சாவடியின்கண் இறங்கி, உணவருந்தி அங்கிருக்குமளவில், நக்ஷத்திரேசன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'நீ விசுவாமித்திர முனிவருக்குச் செலுத்தவேண்டிய பொருள் முழுவதையும் இன்னே கொடுத்தா லல்லது யாதொன்றுஞ் செய்ய வொட்டேன்; எங்கும் போக வொட்டேன்' என்று மொழியக் கேட்ட அரசன், செய்வகை ஒன்றும் அறியானாய்த் திகைத்து நின்றான்.

திகைத்து நின்ற கொழுநன் முகத்தை நோக்கிய சந்திரமதி, முகம் புலர்ந்து, 'நாயக! கப்பலேறிப் பட்டகடன் கொட்டை நூற்றுத் தீருமா?' குளப்படி நீரினால் குளம் நிறையுமா?' என்று சொல்லி வருந்தி, ஓராற்றால் தேறி, 'என்னாருயிர்த் தலைவ! வெண்ணெய் வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவாருண்டோ? அடியேனிருக்க என்னே மனங்கவல்வது? என்னையுந் தேவரீரது செல்வச் சிறுவனையும் ஒருங்கே ஒருவர்க்கு அடிமையாக்கி முனிவர் கடனைத் தீர்த்தலே நன்று' என்றாள். அரசன் அதுகேட்டு மனம் வருந்தி,

'பெண்மணீ! அது சரியன்று, ஆடவன் அடிமைப்படுதலே அமைவுடையது' என்று சொல்லி

மயங்கி நிற்குமளவில், காலகண்டனென்னும் அந்தணனொருவன் வேலைக்காரி யொருத்தி வேண்டுமென அவ் வழியே வந்தான். அரிச்சந்திரன் அதன்மேல் சந்திரமதியை அவருக்கு அடிமையாக்க உடன்பட்-டான். பின்பு, அந்தப் பிராமணன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'இவள் யார்? இவள் பெயர் யாது? அடி-மைப்பட வேண்டுந்தொகை யாது?' எனலும்,

அரிச்சந்திரன், 'அந்தணர் பெரும! இவளென் மனைவி; சந்திரமதிப் பெயரினள்; யான் விசுவாமித்-திர முனிவருக்கு, வல்லானொருவன் யானை மீதிருந்து எறியச் செல்லுங் கவண் கல்லளவிற்குப் பொன் தரல் வேண்டும்; அவ்வளவு பொன்னே இப்பெண்-ணுக்குற்ற விலையாகும் என்றான். அதற்கு அவ் வந்தணன் — 'இம் மங்கையோடு நின் மைந்தனையும் கூட்டுவையேல் அப்பொருண் முழுவதும் அளிக்க-லாம்' என, அரசனும் உடன்பட்டு அவ்விருவரை-யும் அவ் வந்தணனுக்கே அடிமை யாக்கிப் பொருள் முழுதும் பெற்று, நக்ஷத்திரேசனிடம் கொடுத்து, மனக்கவலை ஒழிந்தான்.

நக்ஷத்திரேசன் அதனோடும் அமையாது, அரச-னுக்கு மற்றொரு துக்க முண்டாகச் சொல்வான்.— 'அரிச்சந்திர மன்ன! முனிவர்க்கு முறைப்படியே சேரவேண்டிய பொருள் முழுதுந் தரப் பெற்றேன். ஆயினும், யான் இத்தனை நாள் திரிந்து வருந்திய-தற்குத் தருவது ஏது மில்லையோ?' என, அதுவும் நீதியே யாமென் றெண்ணிய மன்னன் சத்தியகீர்த்-தியை நோக்கித் தன்னை எவர்க்காயினும் அடிமை யாக்கி அப்பொருளை நக்ஷத்திரேசனுக்குக் கொடுக்க வேண்டினன். சத்தியகீர்த்தி தன்னை அடிமையாக்

குமாறு அரசனை வேண்டியும் உடன்படாமை கண்டு, அரசன் விரும்பியவாறே காசியம்பதியின் வீதிகடோ- றும் அழைத்துச் சென்று விலைகூறுவானாயினன்.

அதுகண்டு, வீரவாகு என்னும் புலையனொருவன் வந்து, 'யாவரே யாயினும் விலை கொடுத்துப் பெற- லாமோ?' என வினவினன். 'விலை கொடுத்துப் பெற வல்லவர் யாவரே யெனினும் பெறற்கு உரி- யாரே' என விடை பகரக் கேட்ட வீரவாகு, 'விலை என்ன?' என்றான். சத்தியகீர்த்தி, 'பதினாயிரம் பொன்' என்றான். அவ்வாறே பொருள் முழுதுங் கொடுத்து அரிச்சந்திரனை அடிமையாக்கிக் கொண்- டான் வீரவாகு. சத்தியகீர்த்தி அப் பதினாயிரம் பொன்னையும் நக்ஷத்திரேசனுக்குக் கொடுத்து, வந்த- னம் புரிந்து அனுப்பிவிட்டு, மன்னனை விட்டுப் பிரிய மனம் வராது கவன்றிருந்தான்.

பின்னர், வீரவாகு அரிச்சந்திரனை அழைத்துக் கொண்டு சென்று, பிணங்கள் சுடுவதனால் முடை நாற்றம் வீசுவதும், செந்தீக்கொழுந்து விட்டெரிவது- மாகிய சுடலையை யடைந்து, அதனைக் காட்டி — 'அரிச்சந்திர! இச்சுடலையிற் சுடும் ஒவ்வொரு சவத்- திற்கும் கொள்ளியாடை ஒரு துண்டமும், காற்பண- மும் நமக்கு வரவேண்டும்; அதுவன்றி வாய்க்கரிசியும் உண்டு. இவற்றில், காற்பணமும் முழத் துண்ட- மும் எனக்குத் தந்து, வாய்க்கரிசியை நீ அடைதல் வேண்டும்' என்றான். அரிச்சந்திரன், 'அவ்வாறே யாகுக' என்று சொல்லி, அச் சுடுகாட்டில் பிணங்க- ளைச் சுட்டெரித்து எஞ்சியிருந்த கொள்ளிக்கட்டை- களையும், பாடைக் கட்டைகளையுங் கொண்டு ஒரு கொட்டில்கட்டி, அதில் வசித்திருந்து அச்சுடலைக்கண்

சுடும் பிணத்தின் பொருட்டாகக் கொடுக்கப்படும் கொள்ளி யாடையையும், காற்பணத்தையும் தன்னை விலைகொண்டாளும் வீரவாகுவுக்குக் கொண்டு கொடுத்து, வாய்க்கரிசியைத் தானடைந்து வருவானானான்.

இஃதிவ்வாறாக, அரிச்சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்த சத்தியகீர்த்தி, ஆவைப் பிரிந்த இளங்கன்றென வாடி, இடங்கடோறுந் தேடி, சுடலையிற் கண்டு கூடிக் கண்ணீர் விட்டழுது, 'சக்ரேசுவரரான தேவரீருக்கே இக்கதி வாய்ப்பதாயின் மற்றென்னை யிருக்கிறது!' என்று மனங்கசிந்து நிற்குமளவில், அரிச்சந்திரன் அமைச்சனை நோக்கி, 'சத்தியகீர்த்தி! நீ என் கவல்கின்றாய்? விதி யாரைவிடும்? இதனை நீ யறிந்திலையோ?' என்றான். பின்பு, அரசன் தன் மந்திரியாகிய சத்தியகீர்த்தியோடு சமத்தில் இனிது அமர்ந்திருந்தான்.

அரிச்சந்திரன் நேர்மை யிவ்வாறாக, பிராமணனுக்கு அடிமைப்பட்ட சந்திரமதியும், தேவதாசனும் அவன் வீட்டை யடைந்தனர். ஆண்டு, தாயுந் தனயனும் விடிய ஒரு ஜாமத்திற்குமுன் எழுந்து, வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். சந்திரமதி, வீடு, தொழுவம் முதலிய இடங்களைச் செவ்வனே சுத்தஞ்செய்தபின்னர், சாணத்தை யெல்லாந்திரட்டி, எருமுட்டை தட்டி, உலக்கையைக் கையிற்கொண்டு அரிசி தீட்டி, மற்றும் நேரும் குற்றேவல்களனைத்தையுஞ் செய்து விரைவின் முடிப்பாள். சிறுவன், அந்தணன் அடிக்கும் அடிக்குப் பயந்து, வைகறையில் எழுந்து காட்டுக்குச் சென்று, வீட்டுக்கு வேண்டிய விறகு, சமிதை, தருப்பை, மாவிலை முதலியவைகளைத் தேடிக் கொண்டுவருவான். இவ்வாறு கண்டோர்

அனைவருங் கண்ணீர்விடக் கடுந்தொழில்கள் பலவும் புரிந்துவந்தனர். வருங்காலத்து, ஒருநாள் தேவதாசன் தன்னை யொத்த சிறுவரோடு வனத்திற் சென்று வேண்டும் விறகுகளைக் கட்டிக் கொணரும் வழியின் அருகில் தருப்பை செவ்வனே யோங்கிவளர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். கண்டு, இத்தருப்பையுங் கொண்டு போகாது வாளா வீட்டுக்குச் சென்றால், மறையவர் முனிவர் என்று உள்ளத்திற் கொண்டு, அப்புல் படர்ந்திருந்த புதலின்கட்சென்று, அதனைப் பற்றி பறித்தான். பறித்தலும், அவ்விடத்திருந்த அரவமொன்று சீறிக்கொண்டு வந்து அவன் காலில் தீண்டிற்று. அக்கணமே தேவதாசன் துடிதுடித்து அலறியோடி வந்து மிக்க நடுக்கத்தோடும் மண்ணில் விழுந்தான்.

இந்த அசம்பவத்தைக் கண்டு பழுமரத்தின் கீழ் நின்ற பாலரனைவரும் பதைபதைத்தோடிச் சிறுவனை யணுகி, 'ஐயகோ, தேவதாசா! நினக்கென்னுற்றது? ஏனிப்படிக் கீழே விழுந்தனை?' என, தேவதாசன், 'ஐயன்மீர்! அப் புதலின்கண் இருந்த விடநாகம் என்னைத் தீண்டிவிட்டது, பாரும்' என்று காட்டுமளவில், விஷந் தலைக்கேறி அறிவு சோர்ந்து உயிர் துறந்தான்.

அதுகண்ட தோழரனைவரும் அவனைப் புரட்டிப் பார்த்து, 'என்னே! இச் சிறுவன் திக்கற்ற பிணமே யாயினன்? இப் பிணத்தைவிட்டு ஏகுதல் எங்ஙனம்?' என்று மயங்கி நிற்ப, சூரியனும் தன் குலத் துதித்த அருந்தவப்புதல்வனுக்கு நேர்ந்த அவதியைக் காண ஆற்ருனாய் மேற்கடலில் ஆழ்ந்தான். அதுகண்ட சிறுவர் இன்னும் ஈண்டுக் காலங் கழித்தல் ஒல்லா-

தென்றெண்ணி, தத்தம் விறகுகளைக்கொண்டு காசி-யம்பதியிற் புகுந்தனர்.

இஃதிங்ஙனமாக, சந்திரமதி பொழுதுபட்டுந் தன் புத்திரன் வாராமை கண்டு, சோகங் கொண்டு, ஏங்கிக் கண்ணீர் பெருகத்தலைவாயின்கண் வந்து பார்த்தாள். பார்க்கு மளவில், தன் மகனொழிய மற்றைய சிறுவர் வரக்கண்டு, அன்னாரை நோக்கிச் சாலவும் வணங்கிக் கூப்பிய கைகளோடு—'மறையவர் மக்காள்! உம்மு-டன்வந்த என் மைந்தன் எங்கே?' என, 'அவன் அரவு கடித்து இறந்தான்' என்றனர். அவ்வுரை கேட்ட சந்திரமதி அடியற்ற நெடும் பனைபோலப் படிமீது விழுந்து, 'என்னே, என்னே! என் விதி யிருந்த வாறு' என்று சொல்லிக் கொண்டே உயிர்ப்பு நீங்-கினாள். பின்னொருவாறு தெளிந்து,

மடத்தகை வல்லி பின்னும் மைந்தரை நோக்கி யெந்த
இடத்திலே யிறந்தா னென்ன யாம்வரு வழியில் நிற்கும்
வடத்தினுக் கயலே சற்றே வடக்கினிற் குசை படர்ந்த
தடத்தினில் தெற்கே யென்று சாற்றியே யவர்கள்போனார்

போனபின் சந்திரமதி, 'இனி நமக்கு வாழ்வு ஏது' என்றெண்ணி, மறையவன் இல்லத்தை யணுகித் தனக்குற்ற குற்றேவல்கள் அனைத்தையும் விரைவில் செய்து முடித்து, வேதியன்பாற் சென்று வணங்கி, 'அந்தணர் பெரும! தருப்பை முதலிய கொண்டுவர வனத்துக்குச் சென்ற என் மைந்தன் அரவு கடித்து இறந்துபட்டானாம்; அவனை யெடுத்து அடக்கஞ் செய்துவாத் தேவீரது திருவுளம் யாதோ, அறி-யேன்' என, அந்தணன் புருவம் நெற்றியிலேறச் சினந்து, கடுஞ் சொற்கள் பல கூறி யதட்டி, 'வீணி! உன் மகன் இறந்துபட்டால் எனக்கு நஷ்டமும், என்

பொருட்கு அழிவுமல்லாமல் நினக்குண்டாகுங் குறை யாது? அடிமைப் பட்டானுக்குத் தாயுமுண்டோ? ஆதலின், நீ போவது தவிர்க' என்றான்.

எனலும் சந்திரமதி பிராமணனை நோக்கி, 'ஐய, என் மைந்தன் தேவரீரது அடிமையே யெனினும் கானகத்தில் இறந்து திக்கற்ற பிணமேயாகிக் கிடக்கின்றானென்றால் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரியாதோ? கிருபைகூர்ந்து விடைகொடுத்தால், அவனை யெடுத்து அடக்கஞ்செய்து விடியுமுன் வந்து, வீட்டு வேலைகளை யிடையூறின்றிச் செய்து முடித்துவிடுகின்றேன்', என்று கூறி நின்றாள்.

மறையவன், 'அவ்வாறாயிற் செல்லுக' என்று ஒருமுறை கூறிய மாத்திரத்தானே புறப்பட்டுக் காசியம்பதியை நீங்கிக் காட்டகத்தை யடைந்து, அடிதோறுங் கண்ணீர் பெருகச் செடிதோறுந் தேடிச் சென்றாள். அங்கு, ஒரு செடியின்கண் நரிகளும், கழுகுகளும் சூழ்ந்திருக்க நடுவண் தன் மைந்தனைக் கண்டாள். காண்டலும், கழுகு முதலிய பறவைகளும் பயந்தோடக் கதறி, புத்திர சோகம் ஆவியைக் கொள்ளைகொள்ள, கண்களில் நீர் பெருகத் தன் மகவை யெடுத்து மடிமீதில் வைத்து,

'பனியால் நனைந்து வெயிலா லுலர்ந்து
பசியா லலைந்து முலவா
அனியாய வெங்க ணரவா லிறந்த
அதிபாவ மென்கொ லறியேன்
தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து
தரைமீ தருண்ட மகனே
இனியாரை நம்பி யுயிர் வாழ்வ மென்றன்
இறையோனும் யானு மவமே

செங்கோ லறத்தின் முறையே செலுத்து
திறலோ னெவர்க்கு முறவோன்
வெங்கோப யானை விறல்மன்ன னம்மை
விடுவிக்க வெண்ணி வருநாள்
பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு
வதனு மகிழ்ந்த பரிவால்
எங்கே யெனுசை மகனென் றுரைக்கில்
எதிரேது சொல்வன் மகனே'

எனச் சொல்லிப் புலம்பி ஒருவாறு தேறி, 'இவனோடு நாமும் இறந்துபட்டோமாகில், இப்பிணத்தைச் சுடலையிற் கொண்டு செய்வினை செய்து முடிப்பார் ஒருவருமிலர். அன்றி, அடிமைகொண்ட அந்தணர்க்கும் விடியுமுன் வருவதாகச் சொல்லி வந்தோம்' என்று கருதி, தன் மகனைத் தோளின்மேற் சுமந்துகொண்டு, பேயுங் கண்ணுறங்கும் நள்ளிருளிற் சுடலையைத் தேடிச் சென்றாள். அவ்வாறு செல்லுகையில்,

காடுமே டுஞ்செறிந்த செந்நாய் முன்னே
கௌவியிழுத் திடப் பறந்து கழுகுமோதப்
போடுபோ டெனப்பலபேய் தொடரக் கொண்டு
போகேல் நீ யெனக்கொடிய பூதஞ் சூழ
மாடுதோ றும்பறிக்க நரிகள் தாவ
வார்குழலுஞ் சோர்துகிலும் வனந்தொட் டிர்க்க
ஈடுபா டித்தனையும் பட்டு நீள்முள்
இடுகாடு நீந்திநெடுஞ் சுடுகா டுற்றாள்.

பிணங்கள் வெந்து தலைகள் வெடிக்கும் அரவத்தாலும், பேய்கள் கூத்தாடும் அமலையாலும் இதுவே ஈமம் எனக் கருதி, தோள்மீதிருந்த சவத்தைத் தரையிலிறக்கி, தெய்வத் திருவருளையே துணையாகக் கொண்டு, பல திசையினும் விரைந்தோடி, முன்னரே எரிந்து குறைந்து நின்ற கொள்ளிக் கட்டை-

களைத் தேடிக் கொணர்ந்து, சேர்த்து அடுக்கி, அதன் மீது மகவை வைத்துத் தீ மூட்டினுள். அது மூண்டு எரிய, அச் சுடலையைக் காத்திருந்த அரிச்சந்திரன் கண்டு,

அரவுகடித் தரசிளங்கோ இறந்தா னென்ப
தறியாமல் வெகுண்டிறைவன் ஆரே யிந்த
இரவுதனிற் பிணஞ்சுடுவா ரறிவோ மென்று
எழுந்திருந்து விரைந்தோடி யேடீ மூடி
தரவுரிய பொருளெனக்குத் தாரா தேநீ
தனியேயிப் பனியிருளிற் சவங்கொ ணர்ந்து
கரவினழற் சுடுவதுனக் கடைவோ என்னுக்
கால்வீசிக் கான்முளையை யெடுத்தெ றிந்தான்.

எறிதலுஞ் சந்திரமதி, 'வலையிற்பட்ட மானெனக்' கதறி விழுந்து, மொழி குழறி, — 'ஐய! யான் ஓர் அகதி : அன்றி, இவ்வூரில் வழங்கும் நீதி-யும் அறியேன். இறந்துபட்ட என் மகனைச் சுடு-தற்கு வந்தேன். யான் எவ்வாறு துணியும் பணமும் கொண்டு கொடுப்பேன் ? பொருளுஞ் சுற்றமும் உண்டானுல், இப் புதல்வனைத் தோளின்மீது தூக்கிக் கொண்டு இந்த நள்ளிருளிற் சுடலையில் வருவேனே ? எரிந்து மிகுந்த கொள்ளிகளை யடுக்கி அதனுல் இம் மகவைச் சுடுவேனே ? இவற்றை யெல்லாம் உன்னி, தரும குணமுடைய பெரியாய் ! சுடக் கருணை செய்-வாய்' என்று வேண்டினுள். இரவில் ஒருவரை யொருவர் அறியா தொழிதலும், இறந்து பட்டவன் தன் புதல்வனென் றுணரானுய், அரிச்சந்திரன் சந்-திரமதியை நோக்கி, 'அம்மணீ ! யான் புலையற்கு அடிமைப்பட்டவன் ; ஆதலின், யானென்றுஞ் செய்-வதற்கில்லை ; என் எஜமானனுக்குக் காற்பணமும், கொள்ளித் துண்டமும் சேரற்பாலன ; வாய்க்கரிசி

என்னைச் சேரற்பாலது; ஆதலின், என் தலைவற்குச் சேரவேண்டுவனவற்றை மாத்திரம் அளித்தால், நின் மகனைச் சுட்டெரிக்கலாகும்' எனக் கேட்டு,

துஞ்சியமைந் தனையெடுத்துச் சுமந்து போந்து
சுடுவாரற் றிடுகாட்டில் தோள்மே லேற்றிப்
பஞ்சிபடும் பாடுபடும் பாவி யேற்குப்
பணமேது கொள்ளிமுறிப் பாதியேது
நெஞ்சுதளர்ந் தருவினையேன் வருந்தக் கண்டு
நீயிரங்கா யெனஇரந்து நிற்குங்காலை

சந்திரமதி கழுத்தில் செம்பொற்றாலி விளங்கக்கண்டு, அரிச்சந்திரன்,

நல்லை நல்லை யறச் சமர்த்தி நீயே கண்டேன்
நன்னுதலா ரனைவரினு மிந்த்ர ஜாலம்
வல்லை வல்லை விறகுகளும் களவே செப்பொன்
மங்கலநா ணுன்கழுத்தி லிருக்க எதும்
இல்லை யெனச் சொல்லுவது சற்று மேலா
திதனையெனக் கீவா யென்றியம்ப வேடர்
பல்ல முயிர் நிலைவாயிற் பட்டமான் போல்
பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறிவீழ்ந்தாள்.

பின்னர், அவள் ஒருவாறு தெளிந்து,

'அலைவிலா வரிச் சந்திரற் கல்லது
தொலைவில் யாவர்க்குந் தோற்றரு மங்கலம்
புலையன் காணவும் போதுவ தோ'என
உலையின் மீது மெழுகொத் துருகினள்.

அம்மொழி கேட்ட அரிச்சந்திரன் மனந் திடுக்கிட்டு இறந்து பட்டவன் தன்னருந்தவப் புதல்வனே யென் றுணர்ந்து, துயர்க்கடலுள் மூழ்கிப் பிரலாபித்து, மெய்மறந்து மூர்ச்சை யடைந்தான்.

அதுகண்ட சந்திரமதியும் அன்னான் தன் கணவனே யென்றுணர்ந்து, 'என்னருயிர்த் தலைவ! 'சேயோடு தான் பெற்ற செல்வம் போம்' என்பதை எண்ணி மனந்தளர்வது முறை யன்று; எது எவ்வாறாயினும் அறநெறியைக் கடைபிடித்து ஒழுகினால், அதுவே இருமைக்குந் தோன்றாத் துணையாகும்' என, அரிச்சந்திரன், 'பெண்மணீ! நீ கூறுவது உண்மையே; அதுவே நம் விரத மன்றோ? இது நிற்க, யான் இச்சுடலை காக்கும் புலையற்கு அடிமை; அவற்குக் கொள்ளி யாடையும், காற்பணமுஞ் செலுத்த வேண்டுவது கடமை. ஆதலின், நீ சென்று உன்னை யடிமைகொண்ட அந்தணரிடம் அவற்றைப் பெற்று வருக' என, சந்திரமதியும் அதற்கிசைந்து சென்றாள்.

இது இங்ஙனமாக, கள்வர் சிலர் காசிமன்னன் புதல்வனைக் கொன்று சந்திரமதி செல்லும் மார்க்கத்தி லிட்டுச் சென்றனர். சந்திரமதி அந்தணரிடம் செல்லுகையில் அப்பிணம் அவள் காலிற் பட்டது. பட்ட மகனைத் தன் மகனென்று கருதித் துடித்து அப்பிணத்தைக் கையிலேந்திப் புலம்பிக்கொண்டு இருந்தாள். காசிமன்னன் ஏவலினால் பிள்ளையைத் தேடப்புறப்பட்ட ஏவலாளர் அங்குப்புலம்பிக்கொண்டிருந்த சந்திரமதியைக் கண்டு, கொன்றவள் இவளே என்றெண்ணி, அவளைப் பிடித்துப் பிணைத்து, அரசன் முன் கொண்டு போயினர்.

காசிவேந்தன் சந்திரமதியை நோக்கி, 'நீ யார்?' எனலும், அவள், 'இறைவ! யானோர் அரக்கி. பிள்ளைகளையே கொலைபுரிந்து தின்று திரிபவள்; ஆதலின் நின் மகவின் நறுந்தசை சுவையுளதா மெனக்கருதி, அவனைக்கொன்று தின்ன ஈண்டடைந்தேன்' என்றாள்.

பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்

என்னும் கட்டுரையை ஆதரவாகக் கொண்டு, மனம் வெறுத்துக் கூறிய அம்மொழிகளைக் கேட்ட அரசன் சந்திரமதியின் முகத்தை உற்று நோக்கி, 'மந்திரி-காள்! கொலைபுரிந்தார் குறியை முகங்காட்டுமென்றே; அக்குறி யொன்றும் இம்மாதினிடத்துக் காணேம்; ஆதலின், இவள் கொன்றவளல்லள்' என, அமைச்சரும் மற்றுஞ் சூழ நின்றாரும், 'வேந்தே! கொலைத் தொழிலில் தேர்ந்தவர்க்கு அக் குறிகள் புலப்படா; இவள் ஓர் அரக்கி யென்பதில் சற்றும் சந்தேகமில்லை என, வேந்தன் மற்றுஞ் சந்திரமதியை நோக்கி, 'அம்மா! நீ உண்மையை யுரை' என, சந்திரமதி, 'மன்னர் மன்ன! கொன்ற பிள்ளையைக் கையிலேந்தி நிற்பது கண்டும் ஐயப்பாடுண்டோ? யானோர் அரக்-கியே' என்றாள். அரசன், 'இவள் கொன்றவளல்லள்' எனத் துணிவுற்றுக் கூறவும், அண்டையில் நின்றார் அரசனை நோக்கி, 'எம் ஆண்டவனே! இப்பாதகியே நமது மகவைக் கொன்று பழிபூண்டவள். இவளை வாளா விட்டுவிடின் இவ்வூரில் ஒருவரேனும் உயிர் பிழைப்பாரோ?' எனலும், அரசன் கொன்றவள் இவ-ளே எனத் தீர்மானிக்க நேர்ந்தது.

பின்பு, அரசன் அமைச்சரை நோக்கி, 'குற்றவாளியே ஒப்புக்கொள்ளும்போது யாம் செய்யத்தக்-கது யாது?' எனத் தன் மகவைத் துறந்ததினும் பெருந் துன்பமடைந்து, 'வீரவாகுவை அழைமின்' என்றான்.

ஈமங்காக்கும் இறைமை பூண்ட வீரவாகுவும் அரசன் சமுகத்தை யடைந்து வணங்கி நிற்க, மன்-

னன் அவனுக்குச் சந்திரமதியைக் காட்டி, 'இவள் இன்றிரவு நம் மகனைக் களவாடிக் கொன்றதாகத் தானே ஒப்புக்கொள்கின்றாள்; ஆதலின், இவளைக் கொண்டுபோய் கொலைபுரிந்து பழிக்குப்பழி வாங்குக' என்றனன்.

அவ் வீரவாகு அரசன் ஆணைப்படி, குற்றமொன்றுமில்லாக் குலமகளை மணிக்கயிறுகொண்டு இறுகக் கட்டி, நடத்திக்கொண்டுபோய், அரிச்சந்திரனை விளித்து, 'வீரதாசா! இம்மாது நமது அரசரது அருந்தவப்புதல்வனைக்கொன்ற பாதகியாதலின், இவளை இக் கட்டோடே கொண்டுபோய் வாள்கொண்டு கழுத்தை வெட்டுக' எனத் தன் வாளையும் நீட்டினன். அவனும் அதனை வலதுகையிற் கொண்டு, சந்திரமதியை இறுகக்கட்டிய மணிக்கயிற்றை இடதுகையிற் பற்றி, தோரண வீதிவழியே நடத்திக்கொண்டு சுடலையையடையச்செல்லுகையில், நகரமாந்தர் பலரும் கொலைக்காரியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து சூழ்ந்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் சந்திரமதியைப்பார்த்து, அந்தோ!

தவளத் திருத்தரள நகையுஞ் சிறந்தஇரு
    தனுவைப் பழித்த நுதலும்
பவளத்தை யொத்தகனி யிதழும் படைத்தவிதி
    பதறிப் படைத்த துளதோ
கவளக் களிற்றரச னுலகத் துயிர்க்குதவு
    கபடற் றிரக்க முடையோன்
இவளைக் கொலக்கருதி யிவர்கைக் கொடுத்ததிறம்
    எவனென் றிரங்கி யழுவார்.

மற்றுஞ் சிலர், 'இப் பாதகி எத்தனை யுயிர்களைக் கொன்று தின்றவளோ? இன்னம் இரண்டொரு

பகல் இவ்விடம் விட்டு வைப்பின் இந்நகரமனைத்தும் இரையாகக்கொள்வாளே' எனப் பற்பலவாறு பழித்துரைத்தனர். இவையனைத்துங் கேட்ட அரிச்சந்திரன் மனங்கசிந்து, 'தெய்வச் செயல் இதுவாயின் நாம் செய்வது யாது!

செய்தீ வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால்
எய்த வருமோ இருநிதியம்'

என்றெண்ணிச் சுடலையை நண்ணினன். இதுநிற்க,

இந்திரலோகத்திலிருந்த வசிட்ட முனிவர் வாசவனை நோக்கி, 'மகவானே! இதுகாறும் அரிச்சந்திரனுக்குக் கோசிகமுனிவர் இன்னல் பல இயற்றியும் அவன் அரைப்பருஞ் சந்தனக் கட்டையேபோல் குணத்திற் குறைப்பட்டானில்லை. முடிவில் தன் மனைவியின் முடியையும் வெட்டத்துணிகின்றான். அதனைச் சென்று காண்போம் எனப் பரிந்துவந்து அவ்விடத்திருந்தனர். அப்போது கோசிகமுனிவர் அரிச்சந்திரனை யணுகி, 'மன்ன! நீ இவ்வாறு துன்புறுவானேன்? நீ முன்பு எனக்கு அளித்த நாட்டை அளித்ததில்லையென உரைப்பையேல், அதனைத் திரும்பவும் பெற்று இன்புறலாமே' என, அரசன் அது கேட்டு,

'புலையனும் விரும்பாத இப்புன்புலால் யாக்கை
நிலையெ னுமருண் டுயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்தே
தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்
கலையு ணர்ந்தநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகோ

பதியிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதியிழந்தன மினிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதியிழக்கினுங் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றார்'
மதியிழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்.

பின்னர் அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை நோக்கி, 'என் கண்மணி போல்வாய்! நீ நாளும் வழிபடுந் தெய்வத்-

தை மனத்துட்கொண்டு ஈண்டுக் கிழக்கு நோக்கியிருக்க, என, அக் கற்பரசியும் தான் கணந்தோறும் வழிபட்டொழுகும் தன் கணவனடிகளையே கருத்துட்கொண்டு, கிழக்கு நோக்கியிருந்து, 'என்னுருயிர்த் தலைவ! என்னை யிழப்பதற்கஞ்சி அறத்தைக் கைவிடற்க' என்றனள். அக் காலத்து அரிச்சந்திரன் வாளைக் கையிற்கொண்டு,

'உலகு யிர்க்கெலாம் பசுபதி யொருமுத லாயின்
அலகில் சீருடை யவன்மொழி மறையெனி னதன்கண்
இலக நம்பல வற்றினும் வாய்மையீ டிலதேல்
விலகு றுமலவ் வாய்மையே விரதமாக் கொளின்யான்;

என்றனையே உறுதியாகக் கொண்ட கற்பு இவளிடத்திருப்பது உண்மையே யாயின், சத்தியம் தலைகாக்க வேண்டும்' எனச் சொல்லி வாளை ஓங்கினன். அவ்வாளும் திருமணத்திலிட்ட மாலையேபோல் சந்திரமதி கழுத்தில் விளங்கியது. அக்காலத்து மும்மூர்த்திகளும் எதிரில் தோன்றி அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'மூவுலகினும் உத்தமன் நீயே' என வாழ்த்தி, இறந்துபட்ட மக்கள் இருவரும் உயிர் பெறச் செய்து மறைந்தருளினர். மற்றைய தேவர்கள் அரிச்சந்திரனையணுகிப் புகழ்ந்துரைத்தனர். காசிமன்னன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

அக் காலத்துத் தேவர்கள் யாவரும் அறிய விசுவாமித்திரர், 'தோற்றவன் யானே; வென்றவர் வசிட்டரே' என்று கூறி, தாம் அரிதின் இயற்றிய தவத்தில் செம்பாதியை அரிச்சந்திரனுக்குத் தத்தஞ் செய்த பின்பு, 'அவனது நாட்டையும் அவனுக்கே கொடுத்துவிட்டேன்' என்றார்; அதுகேட்டு அரிச்சந்திரன் மனங்கசிந்து,

'இம்மையிற் பழியாம் மறுமையில் நரகம்
இரந்தவர்க் களித்ததை வாங்கின்
செம்மை யோர்க் கெல்லாம் பெருநகையாம் இத்
தீமைசெய் வதற்குநீ யுலகத்
தெம்மையோ கண்டாய் இதற்குமுன் தீரா
இடர் பல விளைத்தனை யெனினும்
மும்மையும் பழியே சூட்டுதல் தகுமோ'
என்றனன் முனியதற் குரைப்பான்.

'அரிச்சந்திர ! நின் நன்னெறியை உலகறிந்து உய்ய இந்த இடையூறுகளை நினக்கு இயற்றினே மல்லது, வேறன்று' என, இந்திரன் முதலியோரும் முன்னர்ப் பொன்னுலகிலுற்றவை யனைத்தும் விளங்கக் கூறி, சுடலைமுற்றும் யாகசாலைக ளென்பதை உண்மையுறக் காட்டி, அவனடைந்த துன்ப மனைத்தையும் வீட்டி, அயோத்தியில் அரசர் அனைவரையுங் கூட்டி, அரிச்சந்திரனே மக்கள் யாரினும் மாசற்றவனென நாட்டி, சகல விபவங்களும் விளங்க முடிசூட்டி, அவரவர் தத்தம் இருக்கையை யடைய, அரிச்சந்திரன் செங்கோல் கைக்கொண்டு, தன் குடிகளுக்கு நேர்ந்த துன்பமனைத்தையும் ஓட்டி, இன்பமூட்டி, எல்லாம் வல்ல இறைவனடிகளை மனமொழி மெய்களின் வணங்கி, ஆநந்தக் கண்ணீராலாட்டி, மனைவி மக்களுடன் இன்புற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருக்குறள்

வாய்மை

வாய்மையெனப் படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொலல். (1)

பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின். (2)

தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். (3)

உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தார்
உள்ளத்து ளெல்லா முளன். (4)

மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை. (5)

பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை பொய்யாமை
யெல்லா வறமுந் தரும். (6)

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. (7)

புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும். (8)

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. (9)

யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லையெனைத் தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற. (10)